

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 18C/7/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3808209964
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kotríková
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2019:3808209964.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudkyňou JUDr. Zuzanou Kotríkovou v právnej veci žalobcu: A. D., narodený XX.X.XXXX, trvale bytom A. XXX/XX, Z., právne zastúpený JUDr. Milanom Sobotom, advokátom, so sídlom v Nitrianskom Rudne, Hlavná 659 proti žalovanému: A. Z., narodený X.XX.XXXX, trvale bytom A. XXX/X, Z., právne zastúpený Mgr. Vladimírom Ľuptákom, advokátom, so sídlom v Prievidzi, Nám. Slobody č. 10, o zaplatenie 16.596,96 eur (500.000,- SK) s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 16.596,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 16.596,96 eur od 21.07.2007 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, ktoré vznikli v spore (vedenom pôvodne pod sp. zn. 6C/190/2008, aktuálne pod sp. zn. 18C/7/2019) v rozsahu 93,40 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa návrhom zo dňa 21.07.2008, doručeným Okresnému súdu Prievidza dňa 22.07.2008, domáhal proti pôvodne žalovanému 1/ A. Z., nar.X.XX.XXXX, žalovanej 2/ J. G., nar. X.XX.XXXX a žalovanej 3/ B. G., nar. XX.X.XXXX spoločne a nerozdielne zaplatenia sumy 500.000 SK, zmluvnej pokuty 1% z omeškania od 21.07.2007 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca a žalovaný 1/ dňa 17.08.2006 uzatvorili zmluvu o pôžičke, kde pri podpise zmluvy vyplatil žalobca tomuto žalovanému 1/ čiastku 500.000 SK, ktorú mal splatiť najneskôr do 10 mesiacov od podpísania zmluvy t.j. do 20.07.2007. Keďže k splateniu nedošlo v dohodnutom termíne, žalobca si uplatňuje aj nárok na zmluvnú pokutu vo výške 1 % z nesplatennej sumy 500.000 SK za každý deň omeškania od 21.07.2007 do zaplatenia. Podaním z 16.03.2009 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupu upravil petičný návrh tak, že žiadal žalovaných 1,2 a 3 o zaplatenie sumy 500.000 SK, zmluvnej pokuty 1% denne z nesplatennej sumy od 21.07.2007 do zaplatenia.

2. Súd vo veci rozhodol rozsudkom dňa 29.10.2010 tak, že žalobu zamietol po tom, čo po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobný návrh nie je dôvodný a skonšatoval, že medzi žalobcom a žalovaným 1/ nevznikol na základe písomnej zmluvy zo dňa 17.08.2006 právny vzťah z pôžičky. Pôžička má reálnu povahu a okrem samotného uzatvorenia zmluvy je potrebný ešte ďalší úkon a to odovzdanie premetu pôžičky dlžníkovi, súd dospel k záveru, že k odovzdaniu predmetu pôžičky nedošlo, čo však nevylučuje, že si žalovaný určitú sumu nepožičal. Vykonaným dokazovaním nebol preukázaný ďalší obsah zmluvy, či si zmluvné strany dohodli zmluvnú pokutu, ručiteľský záväzok alebo kto vystupoval na strane veriteľa. V nadväznosti na to potom súd skonšatoval, že vo vzťahu k žalovaným 2/,3/ nemohol vzniknúť platný ručiteľský záväzok, pretože ručením možno zabezpečiť iba takú pohľadávku, ktorá v čase uzatvorenia ručiteľského záväzku existuje a podmienkou platnosti ručiteľského záväzku je jeho písomná forma. V prípade zmluvnej pokuty súd vyslovil právny názor, že

k jej platnému dojednaniu nedošlo. Závazok z dohody o zmluvnej pokute je akcesorickým záväzkom a preto jeho existencia a dôsledky sa viažu na hlavný záväzok. Na základe týchto skutočností súd považoval návrh za nedôvodný a v celom rozsahu ho zamietol.

3. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, v ktorom žiadal zmenu rozhodnutia v súlade s jeho žalobným návrhom. V odvolaní uviedol, že prvostupňový súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď sa v rozhodnutí odvoláva na reálne odovzdanie peňazí, pričom však zákonodarca nepredpisuje nemožnosť tieto vyplatiť skôr ako je podpísaná zmluva. Žalovaný argumentoval, že žalovanú sumu reálne žalovanému 1/ odovzdal, o čom svedčí platná zmluva o pôžičke, s notársky overenými podpismi tak žalobcu ako aj žalovaných 1/2/ a 3/. Žalovaní svoje tvrdenia v konaní nepreukázali žiadnymi dôkazmi.

4. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č.k. 19Co/4/2011-74 z 15.11.2012 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že podľa názoru odvolacieho súdu bol záver okresného súdu predčasný a nemal oporu vo vykonanom dokazovaní. Postup prvostupňového súdu nebol podľa záveru odvolacieho súdu v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p.. Súd vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že okresný súd na danú vec aplikoval výlučne ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa zmluvy o pôžičke, ktorú mylne vyložil. Vedený týmto nesprávnym právnym posúdením sa nezaoberal ani rozhodnými skutočnosťami pre posúdenie skutkového stavu veci a to aj podľa § 558 Občianskeho zákonníka, keď z obsahu zmluvy o pôžičke sa javí, že je tu daná existencia uznania dlhu zo strany odporcu 1/. Či uznanie dlhu v predmetnej zmluve spĺňa všetky náležitosti ponechal na posúdení súdu prvého stupňa po doplnení dokazovania v tomto smere. Rozsudok podľa záveru odvolacieho súdu vychádzal nielen z nesprávneho postupu súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, ale i na nesprávnom právnym posúdení veci. V novom rozhodnutí bolo súdu prvého stupňa uložené, aby doplnil dokazovanie v naznačenom smere a podľa návrhov účastníkov, ich opätovnom výsluchu, odstránení väd plnej moci žalovaného 1/ pre žalovanú 2/, oprave generálií žalovaných 2/ a 3/ v zápisnici z pojednávania vo veci ako aj o trovách celého konania znovu rozhodol.

5. Súd vo veci rozhodol rozsudkom dňa 30.07.2015, č.k. 6C/190/2008-164 tak, že vo výroku I. uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16.596,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 16.596,96 eur od 21.07.2007 do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku II. v prevyšujúcej časti žalobcu voči žalovanému 1/ zamietol, vo výroku III. žalobu voči žalovaným 2/ a 3/ zamietol a vo výroku IV. ponechal rozhodnutie o trovách konania na samostatné rozhodnutie v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote žalovaný 1/ do výroku I. rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne dňa 29.06.2017 rozsudkom č.k. 19Co/921/2015-180 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému 1/ nárok na náhradu odvolacieho konania. Rozsudok súdu prvého stupňa č.k. 6C/190/2008-164 zo dňa 30.07.2015 do výroku I. a IV. nadobudol právoplatnosť dňa 03.10.2017 a do výroku II. a III. dňa 23.10.2015.

7. Proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.06.2017, č.k. 19Co/921/2015-180 podal žalovaný 1/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, keď mal za to, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces s poukazom na § 420 písm. f) zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku a žiadal Najvyšší súd SR, aby rozsudok zrušil a vec vrátil na nové prejednanie.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením z 13.02.2019, sp.zn. 8Cdo/50/2018 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 29.06.2017 sp. zn. 19Co/921/2015 a rozsudok Okresného súdu Prievidza z 30.07.2015 č.k. 6C/190/2008-164 vo výroku, ktorým uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16.596,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 16.596,96 eur od 21.07.2007 do zaplatenia zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Prievidza na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pokiaľ je dôkazom listina, predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi jej obsah. V danej veci z obsahu zápisnice z pojednávania z 30.07.2015 vyplynulo, že súd prvej inštancie konal vo veci dokazovanie listinami založenými v spise na čl. 1 až 150. Následne právny zástupca žalobcu založil listinný dôkaz - Zmluvu o pôžičke z 03.11.2005 uzavretú medzi žalovaným 1/ a U.. J. D. spolu s notárskou zápisnicou z 03.11.2005 (č.l. 152 a 153), na to okresný súd následne uviedol, že ďalšie navrhované dôkazy nevykoná. Po vyhlásení uznesenia, ktorým bolo dokazovanie skončené vyhlásil okresný súd rozsudok vo veci

samej, z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie pokiaľ išlo o žalobcom predloženú Zmluvu o pôžičke z 03.11.2005 a notársku zápisnicu z toho istého dňa tieto nevykonali zákonom ustanoveným spôsobom pre vykonanie dôkazu listinou, keď tieto na predmetnom pojednávaní neprečítali ani neoboznámili ich obsah ako tomu bolo v prípade listín z č.l. 1 až 150 súdneho spisu. Napriek tomu, že tieto dôkazy neboli vykonané predpísaným spôsobom, súd prvej inštancie z nich vychádzal pri svojom rozhodovaní, keď si osvojil z nich vyplývajúci záver, že suma 200.000 SK ktorú žalovaný 1/ odovzdal U.. O. D. pred podaním žaloby sa týkala zmluvy o pôžičke z 03.11.2005 a notárskej zápisnice z toho istého dňa a teda sa netýkala žalovaného dlhu. Rovnakého procesného pochybenia sa potom dopustil i odvolací súd, keď tento si zhodne so súdom prvej inštancie z týchto listinných dôkazov, bez toho, aby na pojednávanie v tomto smere dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakoval sám, resp. ho doplnil osvojil a poňal do svojho rozhodnutia skutkový záver o tom, že ak žalovaný 1/ vrátil Ing. O. D. určitú sumu peňazí (200.000 SK), jednalo sa o vrátenie dlhu z iného zmluvného vzťahu ako je zmluvný vzťah, z ktorého vyplýva nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní. Nakoľko sa tvrdenia sporových strán v tomto smere rozchádzali (žalovaný 1/ od počiatku tvrdil, že suma 200.000 SK sa týkala splatenia žalovaného dlhu, popieral uzavretie samotnej zmluvy o pôžičke i notárskej zápisnice z 03.11.2005) súdy, ak hodľali z týchto listín vo svojich rozhodnutiach vychádzať, boli povinné ich ako dôkaz vykonať prečítaním alebo oboznámením ich obsahu na pojednávaní, keďže nešlo o prípad, že by tieto listinné dôkazy boli stranám sporu doručené, príp. že neboli protistranou spochybnené. Konanie preto trpí vadou uvedenou v § 420 písm. f) CSP a Najvyšší súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku ako aj rozhodnutie súdu druhej inštancie zrušil a veci v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP), v novom rozhodnutí súd prvej inštancie znova rozhodne aj o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

9. V súlade s čl. 2.3.6. Rozvrhu práce Okresného súdu Prievidza na rok 2019 bola vec pridelená na rozhodnutie tomu sudcovi, ktorý rozhodoval pred jej zrušením a to pod sp. zn. 18C/7/2019. Vzhľadom k tomu, že zrušenie rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 29.06.2017 sp. zn. 19Co/921/2015 a rozsudku Okresného súdu Prievidza z 30.07.2015 č.k. 6C/190/2008-164 sa týkalo len výroku I., ktorým súd uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16.596,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 16.596,96 eur od 21.07.2007 do zaplatenia a vec v rozsahu tohto zrušenia bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a konanie voči pôvodne žalovanej 2/ J. G. a pôvodne žalovanej 3/ B. G. bolo právoplatne skončené dňa 23.10.2015, súd vo veci ďalej konal len s pôvodne zžalovaným 1/ A. Z. ako jediným pasívne vecne legitimovaným v spore vedenom pod sp. zn. 18C/7/2019.

10. S poukazom na § 470 ods. 1 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predto dňom nadobudnutia jeho účinnosti súd postupoval v súlade s Civilným sporovým poriadkom.

11. Súd nariadil pojednávanie, konal v neprítomnosti žalobcu, ktorého neúčast' ospravedlnil jeho právny zástupca a doplnil dokazovanie v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.02.2019, sp. zn. 8Cdo/50/2018 prečítaním a oboznámením obsah Zmluvy o pôžičke z 03.11.2005 a notárskej zápisnice z toho istého dňa, výsluchom žalovaného a výsluchom svedka X. W., čím doplnil dokazovanie, ktoré už bolo v spore vykonané výsluchom pôvodne žalovanej 2/ a žalovanej 3/, výsluchom svedka U.. O. D. prostredníctvom dožiadaného súdu, oboznámenými listinnými dôkazmi najmä Zmluvy o pôžičke z 17.08.2006, výzvy na zaplatenie pôžičky a zmluvnej pokuty z 26.06.2008, podania žalobcu o úprave petitu žalobného návrhu z 12.03.2009, návrhu žalobcu o rozšírenie návrhu o úrok z omeškania z 06.10.2014 a ostatným obsahom súdneho spisu.

12. Vykonaným dokazovaním, ktoré bolo súdom prvého stupňa doplnené v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.02.2019, sp.zn. 8Cdo/50/2018 bol zistený tento skutkový stav:

12.1. Dňa 17.08.2006 uzavreli žalobca ako veriteľ, žalovaný ako dlžník a J. G., nar. X.XX.XXXX, B. G., nar. XX.X.XXXX ako ručiteľky zmluvu označenú ako Zmluva o pôžičke, v bode I. zmluvy žalovaný vyhlásil, že na základe zmluvy o pôžičke, ktorú uzavrel so žalobcom si postupne ku dňu uzatvorenia zmluvy od neho požičal celkom sumu 500.000 SK. Žalovaný vyhlásil, že ku dňu uzatvorenia zmluvy z uvedenej pôžičky nevrátil žiadnu sumu a že v celom rozsahu uznáva celú neuhradenú výšku pôžičky, teda dlh vo výške 500.000 SK u navrhovateľa. V bode II. zmluvy sa žalovaný zaviazal dlh v tejto výške žalobcovi vrátiť v mesačných splátkach počnúc od 20.09.2006 ako dňa úhrady prvej splátky so splatnosťou ostatných splátok vždy k 20. dňu v mesiaci, s výškou mesačnej splátky minimálne 50.000

SK a s konečnou splatnosťou celého dlhu najneskôr do 10 mesiacov od podpísania tejto zmluvy. V bode III. zmluvy sa zmluvné strany pre prípad nesplatenia dlhu podľa splátkového kalendára dohodli na zmluvnej pokute vo výške 1% z nesplatennej sumy za každý deň omeškania, účtovanú žalobcom až do úplného splatenia pôžičky. Zmluvné strany výslovne prehlásili, že tento úkon uzavreli na základe slobodného rozhodnutia, právny úkon nebol urobený v tiesni, za nápadné nevýhodných podmienok. Zmluvu podpísali dňa 17.08.2006 žalobca, žalovaný, J. G. a B. G. ako ručiteľky. Pravosť všetkých podpisov bola potvrdená Osvedčením o pravosti podpisu podľa knihy osvedčovania pravosti podpisov pod poradovým číslom O 701608/2006 a číslom O 701611/2006 Bc. O. K. ako pracovníkom povereným notárom O. C. K. (č.l.6,7 spisu).

12.2.Z výzvy na zaplatenie pôžičky ako aj zmluvnej pokuty z 26.6.2008 mal súd preukázané, že žalobca vyzval J. G. aj B. G., aby v lehote 3 dní od doručenia tejto výzvy zaplatili dlžnú sumu 500.000 SK, ku ktorej sume prislúcha aj zmluvná pokuta vo výške 1% z nesplatennej sumy a to za každý deň omeškania od 21.07.2007 do zaplatenia.

12.3.Podaním zo dňa 06.10.2014, doručeným súdu dňa 10.10.2014 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu rozšíril žalobný návrh o zaplatenie príslušenstva t.j. úroku z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 16 596,96 eur od 21.07.2007 do zaplatenia, ktoré rozšírenie súd pripustil uznesením č.k. 6C/190/2008- 135 dňa 22.04.2015.

12.4.Zo zmluvy o pôžičke z 03.11.2005 uzavretej medzi U. O. D., nar. XX.XX.XXXX ako veriteľom, dlžníkom A. Z., nar. X.XX.XXXX a ručiteľom B. G., nar. XX.X.XXXX mal súd preukázané, že U. O. D. požičal dlžníkovi sumu 253.000 SK s lehotou splatnosti do 09.11.2005, A. Z. uznal túto pohľadávku čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa túto sumu vrátiť do 09.11.2005. Z notárskej zápisnice spísanej na Notárskom úrade v Prievidzi, Ul. A. I. XXX/XXA dňa XX.XX.XXXX č. N XXX/XXXX, Nz XXXXX/XXXX, E. XXXXX/XXXX mal súd preukázané, že A. Z. uznal pohľadávku veriteľa U. O. D. vo výške 253.000 SK, ktorá vznikla na základe Zmluvy o pôžičke zo dňa 03.11.2005. B. A. Z. a ručiteľ B. G. zároveň uzatvorili podľa § 256 O.s.p. dohodu o prevzatí povinnosti povinnej osoby ručiteľom, ak by zo strany povinnej osoby A. Z. nedošlo k splneniu tohto dlhu .

12.5.Žalobca vo výsluchu na súdnom pojednávaní dňa 23.06.2010 uviedol, že zmluva o pôžičke bola uzavretá v priestoroch notárskeho úradu JUDr. K. dňa 17.08.2006, bol prítomný on, jeho brat U. O. D., žalovaný, J. G. aj B. G.. Zmluvu zúčastnené strany podpísali, avšak nedošlo k odovzdaniu žiadnej sumy podľa bodu I. zmluvy a to z dôvodu, že žalovaný už pred uzatvorením zmluvy od žalobcu obdržal postupne v hotovosti po 20.000 SK, 30.000 SK v kaviarni C. na A. ulici spolu v celkovej výške sumu 500.000 SK. Túto finančnú čiastku žalobca žalovanému osobne odovzdal, pričom finančné prostriedky mal on sám poskytnuté od svojho brata. Žiadnu hotovosť, splátky na základe zmluvy o pôžičke nikdy neprevzal. Nevedel uviesť, či nejaké splátky tejto pôžičky za neho prevzal brat. Požiadal písomne J. G. aj B. G. o vrátenie dlhu, tieto výzvy im boli zasielané doporučene. Žalovaného na vrátenie predmetnej istiny žiadnym spôsobom nevyzýval, nakoľko na neho nemal žiadny kontakt.

12.6.Svedok U. O. D., narodený XX.XX.XXXX, ktorý bol vypočutý prostredníctvom dožiadaného Okresného súdu Trnava v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou dňa 17.12.2014 vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že zmluvu dňa 17.08.2006 uzatvoril jeho brat so žalovaným a ručiteľkami (J. G. a B. G.). On sám v priebehu rokov 2005 a 2006 poskytol žalovanému niekoľko pôžičiek a okrem nich, jednu pôžičku žalovanému poskytol aj jeho brat (A. D.). Ďalej uviedol, že pri podpise zmluvy o pôžičke bol prítomný on, jeho brat, A. A. K., žalovaný, matka a stará matka žalovaného. S p. J. G. a B. G. sa on sám nikdy nerozprával, organizátorom stretnutia bol žalovaný. Suma 500.000 SK pozostávala len z istiny, nebolo v nej zahrnuté žiadne príslušenstvo, kto sumu vyplácal si presne nepamätal, ale boli to peniaze jeho brata, postupne vyplácané žalovanému buď ním alebo bratom. Táto suma podľa svedka nebola žalovanému určite vyplatená pri podpise zmluvy o pôžičke, bola vyplácaná na viac razy. Žalovaný z uvedenej sumy žalobcovi nevrátil ani časť, nevrátil totiž pôžičku ani jemu na sumu okolo 250.000 SK a sumu 50.000 SK, pričom svedok uviedol, že do 06.10.2008 (kedy bol vzatý do väzby) žalovanému sám poskytol niekoľko pôžičiek a ostali mu neuhradené dve a táto jedna jeho bratovi. Pričom úhrady, ktoré žalovaný zasielal na jeho účet sa týkali pôžičky medzi ním a žalovaným na sumu 50.000,-Sk, z ktorej mu žalovaný vrátil spolu na účet 15.000 SK, tieto úhrady však ako uviedol, nemajú nič spoločné s pôžičkou jeho brata.

12.7. Právny zástupca žalobcu na pojednávani dňa 30.07.2015 navrhol žalobe v celom rozsahu vyhovieť, keďže žalobca v konaní hodnoverným spôsobom preukázal, že poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 16.596,96 eur (500.000 SK). Uviedol, že žalovaní 1/, 2/ a 3/ nijakým spôsobom nepreukázali opak, pokiaľ B. (pôvodná žalovaná 3/) tvrdila, že časť finančných prostriedkov žalovaný žalobcovi vrátil, nijako túto skutočnosť nepreukázala, svedeckou výpoveďou a listinnými dôkazmi bolo však žalobcom preukázané, že pokiaľ žalovaný poskytol nejaké plnenie, bolo to na splatenie pôžičky voči U.. O. D. a nie pôžičky poskytnutej žalobcom. Žalobca si uplatnil náhradu trov konania. Na pojednávani dňa 09.10.2019 právny zástupca žalobcu žiadal žalobe o zaplatenie sumy 16.596,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 16.596,96 eur od 21.07.2007 do zaplatenia vyhovieť. Záverom poprel skutkové tvrdenia žalovaného, ktoré žalovaný prezentoval na tomto pojednávani. Poukázal na listinné dôkazy, ktoré v tejto veci sú a mal za to, že žalovaný nepreukázal, že by nedošlo k zmluve o pôžičke a takisto nepreukázal, že by bola táto pôžička splatená čo len v časti. Z doplneného dôkazovania nevyplynuli žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by svedčili o niečom inom. V spore bolo preukázané a dôkazmi podložené to, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke ako aj to, že z tejto pôžičky nebolo nič splatené a to s poukazom na výpovede v konaní ako aj listinné dôkazy ako sú zmluvy o pôžičke, notárske zápisnice, na ktorých žalovaný nespochybnil svoj podpis na týchto dokumentoch, preto žiadal žalobe vyhovieť.

12.8. Žalovaný vo svojom výsluchu na súdnom pojednávani dňa 09.10.2019 potvrdil že podpis na zmluve o pôžičke môže byť jeho podpisom. Tvrdil ale, že nikdy si od žalobcu sumu 500 000 SK nepožičal, ďalej uviedol, že od septembra 2005 si od O. D. požičiaval finančné prostriedky. V decembri 2005 mu ostal dlžný sumu 100.000 SK, ktorú mu za neho vyplatil X. W.. Potom od roku 2006 (od januára do augusta) si požičiaval od O. D. sumy ako 10.000 SK, 5.000 SK, až do celkovej sumy 90.000 SK v lete roku 2006. Prišiel za ním O. D. s tým, že musí podpísať tento papier (zmluvu zo dňa 17.8.2006) s tým tvrdením, že si ju potrebuje založiť do účtovníctva. Na základe toho potom on prišiel k notárke, kde prvýkrát v živote videl žalobcu, pričom tú sumu 500.000 SK si nikdy od neho nepožičal, ani tú sumu 250.000SK (zo zmluvy z 3.11.2005, na ktorej potvrdil svoj podpis). Nepoprel, že mal požičaných 100.000 SK od O. D., ktoré vrátil za neho O. D. X. W. a potom od neho ešte mal požičaných 90.000 SK ktoré si požičiaval v období od januára do augusta 2006, následne odišiel do Španielska. Tú sumu 90.000 SK O. D. vrátil v období od septembra 2006 do januára 2007. Trval na tom, že sumu 500 000 SK mu žalobca nikdy nepožičal a k podpisu zmluvy z 17.8.2006 ho vyzval O. D.. Za účelom vrátenia tejto sumy ho nikto pred podaním žaloby nekontaktoval. Poprel pravdivosť tvrdenia žalobcu na pojednávani dňa 23.6.2010 že už pred uzatvorením zmluvy o pôžičke od A. D. mal obdržať postupne hotovosť 500 000 SK a že tieto finančné prostriedky mu A. D. osobne odovzdal, od žalobcu si nikdy v živote nepožičal ani jednu korunu, v novembri a decembri 2005 mal u O. D. založený svoj občiansky preukaz na dva možno tri mesiace, preto sa k tým podpisom ako uviedol nebude vyjadrovať, lebo mohli byť sfaľované. Koncom augusta roku 2006 odišiel do Španielska a vrátil sa v roku 2011, potom odišiel do Holandska.

12.9.. (pôvodne žalovaná 2/, konanie voči nej právoplatne skončilo dňa 23.10.2015) na pojednávani dňa 23.06.2010 uviedla, že výzvu na zaplatenie dlhu od žalobcu nedostala, je starobná dôchodkyňa a nemá z čoho predmetný dlh zaplatiť. O celej záležitosti sa so žalovaným, teda svojim vnukom nerozprávala, nevedela uviesť akú sumu a od koho žalovaný prevzal. Potvrdila, že zmluvu podpísala ako ručiteľka. Na pojednávani dňa 16.05.2014 uviedla, že nemá vedomosť o tom, akú sumu si žalovaný od žalobcu požičal, zmluvu podpísala pod nátlakom, lebo sa jej p. O. D. vyhrážal, že príde o byt a aby zmluvu podpísala. Ona žalovanému neposkytla žiadnu hotovosť na vrátenie dlžnej sumy. Nevedela uviesť, kto ju oslovil, aby išla zmluvu podpísať, či to bol jej vnuk alebo p. D., o dôvode prečo má zmluvu podpísať sa dozvedela až na mieste, pričom žalobca vo vnútri nebol, bol tam len p. O. D., ktorý ju vyzýval, aby zmluvu podpísala, nakoniec ju podpísala. Súdu uviedla, že už by p. O. D. a žalobcu nepoznala resp. nerozpoznala.

XX.XX.B. (pôvodne žalovaná 3/, konanie voči nej právoplatne skončilo dňa 23.10.2015) na pojednávani dňa 23.06.2010 uviedla, že žalovaný je jej synom. Potvrdila, že zmluvu z 17.08.2006 podpísala ako ručiteľka v priestoroch notárskeho úradu JUDr. Vyskočilovej pričom pri podpisovaní boli prítomní len žalovaný, ona a J. G. a brat žalobcu. Žalobca bol na chodbe, pri podpise zmluvy žalobca ani jeho brat žalovanému žiadnu sumu nevyplatili. Uviedla, že žalovaný obdržal do dňa uzatvorenia zmluvy hotovosť 200.000 SK po čiastkach 20.000 SK - 30.000 SK, ktoré sumy mu U.. O. D. poskytoval v internetovej kaviarni, o tomto má vedomosť od svojho syna. Pričom v zmluve bola uvedená suma 500.000 SK, v ktorej boli zahrnuté aj úroky. Zmluvu podpísali, lebo sa im O. D. vyhrážal, že ak ju nepodpíšu, prídu

o byt, nevyhrážal sa im fyzicky. Ďalej uviedla, že žalovaný vrátil O. D. hotovosť 200.000 SK zo sumy jej vyplatenej zálohy za byt vo výške 350.000 SK od A. G., táto suma jej bola vyplatená v advokátskej kancelárii O.. A. v roku 2006. Z tejto sumy dala potom 200.000 SK žalovanému, aby ich vrátil O. D., čo urobil za prítomnosti svedka p. G., k odovzdaniu tejto sumy došlo v internetovej kaviarni za prítomnosti žalovaného, p. G. a jeho kamaráta X. a O. D.. Potom žalovaný vycestoval do Španielska a platil splátky na túto pôžičku na účet O. D. asi v ročnom časovom úseku po 250,- eur mesačne. Na pojednávaní dňa 16.05.2014 zotrvala na svojom tvrdení, že z uvedenej dlžnej sumy žalovaný už žalobcovi vrátil sumu 200.000,-Sk, navrhla vypočuť svedka X. W., ktorý bolo osobne tieto peniaze odovzdať. Sama túto sumu žalovanému na tento účel odovzdala v hotovosti pred kanceláriou O.. A., boli pritom ona, jej syn (žalovaný), A. G. a X. W., ktorému sumu 200.000 SK odovzdala a odišli spolu so žalovaným za O. D. do kaviarne , kde mu ju odovzdali. Ďalej uviedla, že p. O. D. sa im verbálne vyhrážal, že ak zmluvu nepodpíšu, budú na ulici a vysťahované z bytu. Pri podpise zmluvy boli prítomní žalovaný, ona, J. G., O. D. a pani notárka. Vonku pred budovou stál žalobca.

12.11.Svedok X. W., nar. X.X.XXXX na súdnom pojednávaní dňa 09.10.2019 uviedol, že v decembri 2005 odkupoval od matky žalovaného byt a sumu 100.000 SK z kúpnej ceny vyplatil za žalovaného O. D., ktorý evidoval dlž žalovaného, po tomto mu O. D. povedal, že už žiadnu dlžobu žalovaného neeviduje. Žalobcu svedok nepozná.

12.12.Právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 09.10.2019 uviedol že si preštudoval celý spis. Žalovaný popiera že by prišiel do styku s iným ako O. D., od ktorého si požičiaval peniaze po určitých čiastkach a tieto finančné prostriedky boli vrátené. Žalobca v tomto prípade je A. D., s ktorým žalovaný nikdy neprišiel do styku, tento pán nikdy nepožičal žiadnu finančnú čiastku žalovanému. V spise sa nachádza výpoveď žalobcu, ktorý sám hovorí, že k reálnemu odovzdaniu peňazí na základe tejto zmluvy nedošlo, pretože túto obdržal v podstate dlžník pred podpísaním tejto zmluvy. Poukázal na výpoveď pôvodne ďalších dvoch žalovaných, ktoré už nie sú účastníčky tohto konania a ktoré takisto potvrdili, že k žiadnemu reálnemu odovzdaniu peňazí nedošlo. Zmysel § 657 Občianskeho zákonníka je že zmluvou o pôžičke v podstate musí prejsť určité plnenie na dlžníka v tomto prípade peniaze. Vzhľadom na tieto skutočnosti súdu tvrdil, že medzi žalobcom a žalovaným nevznikol na základe zmluvy zo dňa 17.8.2006 žiadny právny vzťah ktorý možno nazvať pôžičkou, nie je to ani novácia nejakého dlhu ani nič podobné. Táto zmluva v podstate nemá účinnosť, nedošlo k požičaniu žiadnych peňazí a žalobca A. nie je aktívne legitimovaný na podanie takejto žaloby. K zmluva o pôžičke zo dňa 17.8.2006 kde žalobca vystupuje ako veriteľ a k čl. I. predmetnej zmluvy zástupca žalovaného na výzvu súdu uviedol, že so žalobcom žalovaný žiadnu takúto zmluvu neuzavrel, žalobca žalovanému nepožičal žiadne peniaze, žalovaný si požičiaval len od O. D. a tieto finančné prostriedky mu boli vrátené. Žalovaný bol oklamán čo sám vysvetlí ako aj jeho matka, a stará matka bolo im jednak vyhrázané a bolo im tvrdené, že to potrebujú len pre daňové účely založiť do účtovníctva. Pretože v tom čase dňa 17.8.2006 takýto dlh neexistoval. Mal za to, že v spore je potrebné preukázať, že tie peniaze boli žalobcom aj dané, pričom poukázal na výpoveď žalobcu, ktorý sám povedal, že on nedal žiadne peniaze. Nepoprel právny vzťah žalovaného s U.. O. D., k tomu navrhol výsluch svedka X. W.. Tieto prípady p. O. D. zástupca žalovaného sledoval dlhšiu dobu, má za to, že to bola vyslovene klasická finta že sa požičali nejaké peniaze, potom sa navyšovali všelijaké úroky a pokuty a pod. a klienti sa nútili do toho, aby to podpísali, pričom boli minimálne tri spory na Okresnom súde Prievidza, v ktorých sa uvedené preukazovalo a žaloba bola zamietnutá. To bola obľúbená finta na ktorej sa podieľal aj notár, ale to vôbec nemalo nič spoločné s požičanými peniazmi. Na doplnenie dokazovania navrhol vypočuť žalovaného a svedka X. W.. Záverom tvrdil, že zmluva z 17.8.2006 nie je právne účinná, ide podľa neho o jasne fingovaný právny úkon, ktorý nezodpovedá realite. Z výpovede žalobcu vyplýva, že žalovanému mal požičiavať po 20.000 SK či 30.000 SK, pričom ako sa za tak krátke obdobie mohol žalovaný zadĺžiť až na sumu 500 000 SK. Z dokazovania vyplynulo to, že bol tu určitý vzťah čo sa týka pôžičiek medzi žalovaným a U.. O. D., to je úplne iná osoba. To znamená že jeho brat A. D. bol daný do tej zmluvy len z určitého dôvodu, o ktorom vie v podstate U.. D.. To nie je osoba, ktorá požičiavala peniaze a ktorá bola v postavení veriteľa. Žalobca A. D. nebol aktívne legitimovaný k tomu, aby podal takúto žalobu. Výpoveďou svedka chcel žalovaný preukázať, že peniaze boli požičané od O. D. a boli už vrátené. S poukazom na § 657 Občianskeho zákonníka, medzi žalobcom a žalovaným nevznikol na základe tejto zmluvy žiadny právny vzťah, ktorý možno nazvať pôžičkou. Sú to fingované právne úkony ktorých O. D. robil desiatky dá sa povedať v tom čase a v tomto okrese , on takýmto spôsobom dosadil do zmluvy nielen A. D., ale aj ďalšie jemu blízke osoby, aby nefiguroval na všetkých týchto pôžičkách. Vzhľadom na tieto okolnosti, vzhľadom na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žiadal, aby súd návrh zamietol, zároveň si uplatnil trovy konania.

13. Po právnej stránke súd žalobcu posúdil podľa nasledovných ustanovení zákonov:

13.1. Podľa ust. § 516 ods. 1,2,3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia dohody (1) Účastníci môžu dohodou zmeniť vzájomné práva a povinnosti. (2) Ak z dohody nevyplýva nepochybne, že dojednaním nového záväzku má doterajší záväzok zaniknúť, vzniká nový záväzok popri doterajšom záväzku, ak sú pre jeho vznik splnené zákonom požadované náležitosti. (3) Zabezpečenie práv, ktorých sa dohoda týka, trvá naďalej. Ak však k dohode došlo bez súhlasu ručiteľa, môže proti veriteľovi namietat' všetko, čo by mohol namietat', keby dohoda nebola.

13.2. Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia dohody, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

13.3. Podľa ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom k vzniku omeškania výška úrokov z omeškania je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska²) platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

13.4. Podľa ust. 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v platnom znení, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

13.5. Podľa Čl. 8 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

13.6. Podľa Čl. 15 ods. 1 CSP dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

13.7. Podľa § 191 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

13.8. Podľa § 186 ods. 2 CSP súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

13.9. Podľa § 215 ods. 1 a 2 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

14. Aktívna vecná legitímácia žalobcu je daná titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 17.08.2006 (č.l. 4 spisu) v texte ktorej je žalobca označený ako veriteľ a pasívna vecná legitímácia žalovaného je daná jeho označením v texte predmetnej zmluvy ako dlžníka.

15. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žaloba o zaplatenie istiny vo výške 16.596,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 16.596,96 eur od 21.07.2007 do zaplatenia je dôvodná. Po doplnení dokazovania v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR, po zvážení a po vyhodnotení všetkých v spore vykonaných dôkazov a to tak každého samostatne ako aj všetkých v ich vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že z ďalšieho v spore vykonaného dokazovania neboli preukázané také skutkové okolnosti, pre ktoré by súd dospel k odlišnému právnemu záveru ako tomu, ktorý už odôvodnil v rozsudku z 30.07.2015, č.k. 6C/190/2008-164 a ktorý bol následne aj potvrdený súdom druhého stupňa, keď uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16.596,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 16.596,96 eur od 21.07.2007 do zaplatenia.

16. Žalobca v žalobe prostredníctvom svojho právneho zástupcu tvrdil, že so žalovaným uzavrel dňa 17.08.2006 zmluvu o pôžičke a pri podpise zmluvy vyplatil žalobca žalovanému čiastku 500 000 SK,

ktorú žalovaný žalobcovi nevrátil a to ani ku dňu podania žaloby. Na pojednávaní dňa 23.06.2010 žalobca osobne vypovedal, že zmluva o pôžičke bola dňa 17.08.2006 uzavretá v priestoroch notárskeho úradu O.. K., bol pri tom on, jeho brat U.. O. D., žalovaný, J. G. aj B. G.. Zmluvu zúčastnené strany podpísali, avšak nedošlo k odovzdaniu žiadnej sumy podľa bodu I. zmluvy a to z dôvodu, že žalovaný už pred uzatvorením zmluvy od žalobcu obdržal postupne v hotovostiach po 20.000 SK, 30.000 SK v kaviarni Eurocentrum na Mariánskej ulici spolu sumu v celkovej výške 500.000 SK. Túto finančnú čiastku žalobca žalovanému osobne odovzdal, pričom finančné prostriedky mal on sám poskytnuté od svojho brata. Strany sporu majú v konaní povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, preto žalobca v záujme dosiahnutia úspechu v konaní musí sám uviesť skutočnosti, odôvodňujúce ním uplatňovaný nárok voči žalovanému a o týchto skutočnostiach poskytnúť dôkazy. Žalobca ako dôkaz predložil písomnú Zmluvu o pôžičke (č. I.4 spisu) zo dňa 17.08.2006, ktorú uzavrel žalobca ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom a J. G., nar. X.XX.XXXX, B. G., nar. XX.X.XXXX ako ručiteľkami. Žalobca v konaní dostatočne preukázal, že poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 16.596,96 eur (500.000 SK) tým, že súdu predložil všetkými zmluvnými stranami riadne podpísaný listinný dôkaz označený ako Zmluva o pôžičke z 17.08.2006, s overením pravosti podpisov na zmluve na Notárskom úrade O.. C. K.. Dňa 17.08.2006 zmluvnými stranami písomne zrealizovaný právny úkon súd neposúdil ako uznanie dlhu žalovaným, hoci sa ako uznanie dlhu javí, ale posúdil ho podľa § 516 Občianskeho zákonníka ako kumulatívnu nováciu, nakoľko došlo k zmene splatnosti a spojeniu dlhov žalovaného, kedy boli pridané zabezpečovacie inštitúty (zmluvná pokuta, ručenie) a konštruoval sa dvojstranný nie jednostranný právny úkon. Tiež absentuje výslovne vyjadrený úmysel zrušiť pôvodný záväzok. V prípade kumulatívnej novácie dochádza k zmene pôvodného záväzkového vzťahu, nie však k jeho zániku. K zmene dochádza tak, že k pôvodnej právnej skutočnosti (v tomto prípade viacerých zmlúv o pôžičke), z ktorej záväzok vznikol, pristupuje ďalšia skutočnosť (dohoda), ktorou zmluvné strany menia svoje vzájomné práva a povinnosti. Tým dochádza k zmene obsahu ich pôvodného záväzku. Táto zmena sa môže týkať miesta, spôsobu plnenia, splatnosti a pod.. Právnym dôvodom zmeneného záväzku je ako pôvodná právna skutočnosť, ktorá spôsobila vznik záväzku, tak aj dohoda o zmene jeho obsahu. Pôvodný záväzok musí v dobe zmeny platne existovať, lebo neexistujúci záväzok alebo záväzok absolútne neplatný nemožno meniť. Na základe uvedeného súd listinu z č. I. 4 spisu posúdil ako kumulatívnu nováciu v zmysle § 516 Občianskeho zákonníka, kedy došlo medzi účastníkmi záväzkového vzťahu k dohode o zmene v splatnosti celej pohľadávky v celkovej výške 500.000 SK v splátkach po 50.000 SK mesačne počnúc od 20.09.2006 vždy k 20. dňu v mesiaci s konečnou splatnosťou celej dlžnej sumy do 10 mesiacov od podpísania tejto dohody. Na zabezpečenie existujúcej pohľadávky bola dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 1 % z nesplatennej sumy za každý deň omeškania až do úplného zaplatenia a ručiteľky sa v bode IV. dohody zaviazali uhradiť tento dlh za dlžníka teda žalovaného v celom rozsahu po tom, čo ho dlžník veriteľovi neuhradí. Súd mal za to, že pôvodný záväzok platne existoval keď mal za to, že išlo o slobodné vyhlásenie žalovaného v listine zo dňa 17.08.2006 v bode I. zmluvy, že si od žalobcu ku dňu podpisu zmluvy postupne vypožičal celkom sumu 500.000 SK a ako dlžník svojím podpisom vyhlásil, že z tejto sumy žiadnu sumu žalobcovi nevrátil a zaväzuje sa ju vrátiť najneskôr do 10 mesiacov od podpísania tejto zmluvy. Zároveň účastníci v poslednom odseku textu predmetnej zmluvy výslovne deklarovali, že tento právny úkon uzavreli na základe slobodného rozhodnutia, neurobili ho v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok. Pravosť podpisu žalobcu aj žalovaného na zmluve bola potvrdená Osvedčením o pravosti podpisu podľa knihy osvedčovania pravosti podpisov pod poradovým číslom O XXXXXX/XXXX a číslom O XXXXXX/XXXX Bc. O. K. ako pracovníkom povereným notárom O.. C. K.. Existenciu dlhu žalovaného voči žalobcovi v sume 500 000 SK žalobca ďalej preukázal aj svedeckou výpoveďou U.. O. D., ktorý potvrdil, že on sám v priebehu rokov 2005 a 2006 poskytol žalovanému niekoľko pôžičiek a okrem nich, jednu pôžičku žalovanému poskytol aj jeho brat (žalobca). Vo svojej svedeckej výpovedi potvrdil, že pri podpise zmluvy o pôžičke bol prítomný on, žalobca, A.. A. K., žalovaný, matka a stará matka žalovaného. Potvrdil tvrdenie žalobcu o tom, že suma 500 000 SK nebola žalovanému vyplatená pri podpise zmluvy o pôžičke, ale bola mu vyplácaná na viac razy. Svedok U.. O. D. tvrdil, že žalovaný sumu 500 000 SK žalobcovi nevrátil a nevrátil pôžičku ani jemu a to sumu okolo 250.000 SK a sumu 50.000 SK. Žalovaný v spore poprel uzavretie zmluvy, ktorý úkon označil za neplatný resp. fingovaný právny úkon, tvrdil, že bol O. D. uvedený do omylu tým, že menovaný ho vyzval na uzavretie zmluvy zo dňa 17.8.2006 pričom ako dôvod uzavretia tejto zmluvy mu uviedol, že si tento doklad údajne potrebuje/potrebuje založiť do účtovníctva. Taktiež tvrdil, že sa tak jemu ako aj ručiteľkám mal údajne vyhrázať, že ak predmetnú zmluvu nepodpíšu, menovaný O. D. ich pripraví o byt. Žalobca tieto tvrdenia žalovaného poprel. Súd má za to, že žalovaný k týmto tvrdeniam neunesol dôkazné bremeno, keď do konania nenavrhol, neoznačil ani nepredložil také dôkazy, ktoré by ním uvedené hodnoverným spôsobom preukázali t.j. že k platnému uzavretiu zmluvy nedošlo, resp. že bol žalovaný pri podpisovaní predmetnej zmluvy

uvedený do omylu alebo že tento právny úkon urobil pod verbálnym nátlakom. V danom sporovom konaní nie je povinnosťou súdu vykonávať dokazovanie nad rámec v konaní podaných návrhov na dokazovanie. Súd vychádza v sporovom konaní len zo skutočností tvrdených stranami sporu a vykonáva len tie dôkazy, ktorého strany sporu navrhli. Súd pri svojom rozhodovaní v merite veci vychádza z toho, čo strana sporu v konaní preukáže a to ku dňu, kedy rozhoduje. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu tvrdil, resp. poprel, že by žalovaný prišiel do kontaktu s inou osobou ako O. D., od ktorého si požičiaval peniaze po určitých čiastkach, ďalej tvrdil, že žalovaný so žalobcom nikdy neprišiel do styku a tento pán nikdy nepožičal žiadnu finančnú čiastku žalovanému, pričom žalovaný vo svojej výpovedi pred súdom sám potvrdil, že zmluvu uzavrel a stretol sa so žalobcom po prvýkrát v živote na notárskom úrade, kedy zmluvu podpísal, resp. doslovne uviedol, že podpis na zmluve môže byť jeho podpisom. Rovnako ako u zmluvy zo dňa 17.8.2006 aj u zmluvy zo dňa 3.11.2005 (ktorú uzavrel žalovaný s O. D. a ktorá nie je predmetom tohto sporu) žalovaný potvrdil, že podpis pri jeho mene môže byť jeho podpisom, a hoci záverom svojej výpovede poukázal aj na možnosť prípadného sfaľšovania svojho podpisu na predmetných zmluvách, na preukázanie tohto tvrdenia súdu žiadny dôkaz ani nenavrhol ani nepredložil. Ako už bolo uvedené vyššie cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom spočíva na účastníkovi konania. V tejto súvislosti súd dodáva, že pokiaľ mal žalovaný za to, že podpis na zmluve hoci bol riadne overený pracovníkom notárskeho úradu dňa 17.8.2006 nie je v skutočnosti jeho podpisom keď verbalizoval pred súdom, že podpisy mohli byť sfaľšované, zaťažovalo ho dôkazné bremeno preukázať hodnoverných dôkazom, že podpis na zmluve nie je jeho podpisom. K uvedenému žalovaný žiadny dôkaz ani neoznačil ani nenavrhol a vyhlásil, že nemá návrhy na ďalšie dokazovanie. Súd v tejto súvislosti poukazuje na zásadu, ktorá platila už v rímskom práve podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t.j. práva patria len bdelym, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas, s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod..(Uznesenie NS SR z 8.11.2011, sp. zn. 1Sžr/38/2011).

17. Ak žalovaný v spore tvrdil, že Zmluva o pôžičke zo dňa 17.08.2006 bola fingovaným právnym úkonom, z ktorého nemohol vzniknúť platný právny vzťah a žalobca toto tvrdenie poprel zaťažovalo žalovaného dôkazné bremeno. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia a jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nespĺnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v sporovom konaní spočíva v zodpovednosti strany sporu za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany sporu, tento dôkazné bremeno neuniesol, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jeho neprospech. Žalovaný v účastníckej výpovedi najprv tvrdil, že zmluvu síce podpísal, ale nie z dôvodu, že by bol dlžníkom žalobcu ale z dôvodu, že ho k tomu vyzval O. D., ktorý mu tvrdil, že takúto zmluvu potrebuje do účtovníctva. Následne tvrdil, že podpisy mohli byť sfaľšované. Zároveň zhodne so svojou matkou tvrdil, že sa im O. D. mal verbálne (nie fyzicky) vyhrážať, že ak túto zmluvu nepodpíšu, pripraví ich o byt. Právne úkony sú právne skutočnosť, ktoré spočívajú v určitom ľudskom správaní, a to v správaní vedomom a vôľovom. Pokiaľ by neexistovala vôľa (napr. z dôvodu fyzického donútenia), neexistoval by ani právny úkon; právny úkon by však neexistoval ani vtedy, ak by neexistoval prejav vôle. Vôľa, ako psychický vzťah konajúceho človeka k zamýšľanému (chcenému) následku je nevyhnutným pojmovým predpokladom vzniku právneho úkonu. V súvislosti so zisťovaním existencie vôle v určitom konkrétnom prípade, t.j. so zisťovaním, či pri určitom prejave vôle ten, kto vôľu prejavil, ju aj skutočne mal, teda, či skutočne chcel to, čo prejavil, že chce, treba uviesť, že spravidla prejav skutočne vôle zodpovedá. Na existenciu vôle sa pri jej prejave usudzuje predovšetkým z objektívnych skutočností, teda z okolností, za ktorých bol prejav vôle urobený. Ak prejav posúdený podľa týchto zásad nevzbudí pochybnosti o tom, že je primeraným prejavom skutočnej vôle, predpokladá sa, že ním je. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Žalovaný súdu nepreukázal svoje tvrdenie, že zmluva o pôžičke zo dňa 17.08.2006, z ktorej sa žalobca domáha plnenia je „fingovaným“ právnym úkonom zastierajúcim iný právny úkon, preto súd dospel k záveru, že na základe platnej zmluvy zo dňa 17.08.2006 vznikol medzi žalobcom a žalovaným platný právny vzťah.

18. Pôvodné žalovaná 3/ B. G. v spore tvrdila, že žalovaný si požičal do dňa uzavretia zmluvy (17.08.2006) hotovosť 200.000 SK po čiastkach 20.000 SK - 30.000 SK, ktoré sumy mu U.. O. D.

poskytoval v internetovej kaviarni, o tomto mala vedomosť od svojho syna. Pričom v zmluve bola uvedená suma 500.000 SK, v ktorej boli zahrnuté aj úroky. Zmluvu podpísali, lebo sa im O. D. vyhrážal, že ak ju nepodpíšu, prídu o byt, nevyhrážal sa im fyzicky. Ďalej tvrdila, že žalovaný vrátil O. D. hotovosť 200.000 SK zo sumy jej vyplatenej zálohy za byt vo výške 350.000 SK od A. G., táto suma jej bola vyplatená v advokátskej kancelárii O. A. v roku 2006. Z tejto sumy dala potom 200.000 SK žalovanému, aby ich vrátil O. D., čo urobil za prítomnosti svedka p. G., k odovzdaniu tejto sumy došlo v internetovej kaviarni za prítomnosti žalovaného, p. G. a jeho kamaráta X. a O. D.. Odhliadnuc od toho, že pôvodne žalovaná 3/ tvrdila, že žalovaný vyplatil O. D. sumu 200.000 SK zo zálohy za byt zloženej od A. G. teda rozporne s výpoveďou svedka p. X. W., ktorý tvrdil, že on vyplatil za žalovaného sumu 100.000 SK z kúpnej ceny za byt, ktorý kupoval on (nie A. G.) od žalovanej 3/, pretože to bola podmienka žalovanej 3/, dospel súd k záveru, že z výpovede samotného žalovaného na pojednávaní dňa 09.10.2019, z výpovede svedka U. O. D. ako aj z výpovede svedka X. W. bolo bez pochyb preukázané, že úhrada časti žalovanej sumy žalovaným pred podaním žaloby (v sume min. 100 000 SK v decembri 2005) sa netýkala dlhu, ktorý je predmetom tohto sporu, ale sa preukázateľne týkala pôžičky, ktorú žalovanému poskytol brat žalovaného O. D., pričom žalovaný poprel tvrdenie svedka O. D., že sa čiastočná úhrada týkala zmluvy o pôžičke uzavretej medzi U. O. D. a žalovaným dňa 03.11.2005 (listinný dôkaz č.l.152 spisu). Žalovaný však nerozporoval pre daný spor právne relevantnú skutočnosť, že žalovaným zrealizovaná čiastočná úhrada pred podaním žaloby na súd sa netýkala dlhu voči žalobcovi ale iného dlhu, ktorý mal žalovaný u O. D.. Na základe uvedeného bolo preukázané, že pôvodne žalovanou 3/ v spore tvrdené čiastočné plnenie pohľadávky nesúvisí s predmetom tohto sporu, a nemožno ho započítať na dlh zo zmluvy z 17.8.2006.

19.Po vykonanom dokazovaní s poukazom na vyhlásenie žalovaného v zmluve zo dňa 17.08.2006, že zmluvu uzavrel na základe slobodného rozhodnutia, s poukazom na vyhlásenie, že predmetný právny úkon nebol urobený v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, s poukazom na skutočnosť, že účastníci túto zmluvu na znak súhlasu podpísali a pravosť podpisu žalobcu aj žalovaného na zmluve bola potvrdená osvedčením o pravosti podpisu podľa knihy osvedčovania pravosti podpisov pod poradovým číslom O 701608/2006 a číslom O 701611/2006 Bc. O. K. ako pracovníkom povereným notárom JUDr. C. K. dospel súd k záveru, že žalobca na svoje tvrdenie o poskytnutí pôžičiek peňaží žalovanému poskytol relevantný listinný dôkaz, platnú zmluvu zo dňa 17.08.2006 a uniesol tak dôkazné bremeno v spore, preto súd žalobe o zaplatenie sumy 16.596,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 16.596,96 eur od 21.07.2007 do zaplatenia vyhovel.

20.Súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške, ktorá je v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., keď výška diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu bola 4,25% , teda jej dvojnásobok je 8,50 % a to od 21.07.2007 ako dňa nasledujúceho po termíne v zmluve dohodnutej konečnej splatnosti resp. vopred dohodnutej doby splatnosti (20.07.2007).

21.O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP, kedy súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca sa v spore voči pôvodne trom žalovaným domáhal zaplatenia istiny 16.596,96 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 16.596,96 eur od 21.07.2007 do zaplatenia a zmluvnej pokuty 1% z nesplatennej sumy za každý deň omeškania od 21.07.2007 do zaplatenia. Súd žalobu voči žalovaným 2/ a 3/ zamietol, o ich trovách ako úspešnej strane sporu rozhodol v samostatnom uznesení z 14.06.2019 , č.k. 18C/7/2019-9 tak, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovaným 2/ a 3/ náhradu trov konania vzhľadom na nulový výšku im vzniknutých a súdu preukázaných trov konania. Žalobu o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 1% z nesplatennej sumy za každý deň omeškania od 21.07.2007 do zaplatenia rozsudkom zo dňa 30.07.2015, č.k. 6C/190/2008-164 zamietol, tento výrok nadobudol právoplatnosť dňa 23.10.2015. Pre posúdenie miery procesného úspechu a neúspechu strán je podstatný aj neúspech žalobcu v časti zamietnutej zmluvnej pokuty, ktorej sa žalobca pôvodne v spore domáhal t.j. žiadal popri istine 16.596,96 eur aj zmluvnú pokutu, ktorá ku dňu rozhodnutia o nej predstavovala sumu 486.622,86 eur spolu sumu 503.219,82 eur. Žalobca bol úspešný voči žalovanému v časti istiny 16.596,96 eur a neúspešný v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty 1%, ktorej výška ku dňu vyhlásenia rozsudku dňa 30.07.2015 predstavovala sumu 486.622,86 eur, čistý úspech žalovaného v spore potom predstavuje v percentuálnom vyjadrení 93,40 % a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu jeho čistého úspechu t.j. 93,40 %. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej

inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne na Okresný súd Prievidza v dvoch vyhotoveniach. O odvolaní rozhoduje Krajský súd v Trenčíne.

Podľa § 363 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP"), v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené; alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa § 62 ods. 1 CMP aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 232 ods. 2 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Exekučný poriadok).